

VYMYSELELA JSEM SI LOUTKOVOU ADAPTACI DRÁKULY PRO DĚTI

rozhovor s lektorkou a scénografkou Kateřinou Baranowskou

Svého času jsi byla členkou mnoha porot amatérských divadelních festivalů. V poslední době tomu tak není, co se děje?

To je spíš otázka pro organizátory přehlídek. V poslední době se nestalo, že bych nějakou přehlídku předem odmítla kvůli své zaneprázdněnosti. Je to spíš tak, že člověk jednou nemá čas a pořadatelé si seženou někoho jiného. Nebo někomu slíbíš svoji účast, do toho ti něco přijde, nemůžeš přijet a tím pádem uděláš organizátorům průšvih. Pak se právem ocitneš na listině potíživců a nezdou tě tak často. Na přehlídkách mě to pochopitelně baví, troufám si říci, že mě to dokonce obohacuje, a doufám, že budu příště opět oslovena.

Často jsi pracovala jako výtvarnice pro ochotnické soubory.

Bohužel, na to už mi opravdu čas nezbyvá.

Získal jsem informaci, že režíruješ v Divadle rozmanitostí.

Dá se říci, že jsem se vnutila. Umělecký šéf divadla Tomáš Alferi je můj kamarád a neprozřetelně se mě zeptal, zda nevím o nějakém režisérovi, kterého by mohl angažovat na loutkovou pohádku. Já jsem se mu drze nabídla a on toho kupodivu využil. Pomohla mi i předchozí režie – inscenace 20 tisíc mil pod mořem, kterou jsem v Příbrami mohla dělat díky Milanu Schejbalovi. Nyní v „rozmáňu“ jsem si mohla sama určit titul, a tak jsem si vymyslela, že chci dělat loutkovou adaptaci Dráculy pro děti. Někdo se toho nápadu děsí, ale podle mě dneska dětem strach hned tak něco nenažene. Děti milují upíry. Již teď je po tom titulu velká poptávka. Teď jen to nezkazit.

Jsi profesionální výtvarnice na volné noze. Jaké to je?

Kromě divadla se živím i keramikou a vedle toho vyrábím třeba i šperky. Není to všechno zrovna jisté živobytí. Stává se, že nějakou část roku toho má člověk přespříliš, a pak

zase nemá chvíli do čeho píchnout. Je to trošku stresující, ale už jsem si zvykla.

Na čem kromě Dráculy v současné době ještě pracuješ?

V současné době s Milanem Schejbalem doděláváme v Národním divadle moravskoslezském v Opavě inscenaci, která se jmenuje Náš dům, náš hrad. Jde o současnou hru žijících autorů Romana Vencla a Michaely Doleželové – dalo by se říci, že je to něco jako komediální detektivka.

Odběhnu od divadla a zeptám se na šperky. Daří se ti je prodávat?

Spíš se mi je prodávat nechce. Je to můj koníček. Občas mám potřebu si odpočinout, a to dělám tak, že úplně vybočím do jiného oboru, do jiné sféry, mezi úplně jiné lidi. Tím je pro mě výroba šperků. Co se týče jejich prodeje, mám je hodně drahé, protože se k jejich výrobě

I KLASIKU LZE UDĚLAT JAKO SOUČASNÉ DIVADLO

Rozhovor se zakladatelkou souboru Martinou Bičovou (MB) a režisérem Zdeňkem Vévodou (ZV)

Proč jste se rozhodla založit studentský soubor?

MB: Sama jsem jako studentka na vysoké škole hrávala divadlo a zpívala v různých kapelách. Jsem zastáncem toho, že škola nemá být jenom o škole jako takové, protože potom není na co vzpomínat. Celé to vzniklo, když jsem dělala konkurz na učitelku češtiny a angličtiny na Slovanském gymnáziu. Jedno z přání tehdejšího pana ředitele bylo mít ve škole divadelní soubor. Díky mým předchozím zkušenostem s divadlem si mě vybral a bylo.

Jak vznikla vaše spolupráce se Zdeňkem Vévodou?

MB: Abych tenkrát nalákala studenty, vyvěsila jsem ve škole ceduli s nápisem "Pojďte si zablblnout", kam se podepisovali ti, které lákalo divadlo. Jedna Zdeňkova spolužačka ho tam napsala, a tak si Zdeněk odkroutil čtyři roky v tyátru. Poté šel studovat do Olomouce divadlo a film, ale náhle se mi začal čím dál tím víc plést do režie. Dohodli jsme se, že až dostane bakalářský titul, budu já něco jako manažér a on bude mít na starosti režii a bude umělecký šéf. A také jsme to tak udělali.

Co konkrétně vás nejvíc baví na práci s mladými lidmi?

MB: Baví mě, že jsou u nás stále šikovní studenti a pořád to funguje, je to takový zázrak. Je to ale koloběh, člověk má pocit, že jen co ty děti něco naučí, odejdou. Ale i když se nám neustále mění složení souboru, šlape to. Stále se k nám na školu hlásí spousty nadaných lidí. A jsem hrozně ráda, že nemáme nedostatek kluků, což bývá u jiných souborů podobného typu dost často kamenem úrazu.

Rozhodli se nějakí studenti po působení ve vašem souboru jít studovat divadlo?

ZV: Jeden náš bývalý člen vystudoval DAMU, působí teď v Chebu, další právě DAMU studuje a třetí dokončuje JAMU. Spousty studentů taky šly studovat teorii divadla. Hodně lidí, působení v souboru ovlivnilo a šli studovat různé jiné umělecké obory. To nás oba hřeje u srdce.

Shakespeare je taková klasika. Nebouřili se studenti proti volbě textu?

ZV: Teď už ani ne, ale s Maryšou, kterou jsme dělali před třemi lety, to byl boj. Snažil jsem se je přesvědčit, že je to dobré, má to smysl a nejde mi o to, udělat klasickou kamennou scénu s bohatou výpravou a kulisami, ale o to ukázat, že i klasiku lze udělat jako současné divadlo. A na základně této zkušenosti už k Shakespeareovi přistupovali úplně jinak.

Jak velkou měrou se studenti podílejí na tvorbě inscenace?

ZV: Samozřejmě je to hlavně na nich, na jejich nápadech. Pro mě jako pro režiséra to je vždy velmi osvěžující a jsem za to rád, ale nemůžu s tím počítat. Potřebuji mít výchozí bod, musejí se chytit nějaké koncepce. Záleží i na lidech, někdo je spíše pasivní a nechá se raději vést, a na druhé straně jsou tam spousty talentovaných lidí, kteří srší nápady.

Plánujete do budoucna zkusit nějaký současný kus?

ZV: Zůstaneme věrni klasice. Budeme zkoušet Naše furianty, tak uvidíme, jaké budou ohlasy.

Edita Schejbalová

SHAKESPEAROVI NA DOTEK

Parafrázovaný název *O*EO a *U*IE notoricky známého klasického díla uváděného studentským ansámblem vytváří příslib - v tomto případě příslib generační výpovědi, osobité interpretace nebo autorské variace. Namísto toho jsme ale byli svědky inscenace vytvořené postupy známými z oblasti výchovné dramatiky, která zůstala vůči klasikovi velmi pokorná. Což rozhodně není a priori špatně, nicméně některé limity to přináší.

Slovanský tyjatr Olomouc pracuje s dobře vybraným překladem citlivě a účelně zkráceným. Zásadní je to, jak byl tento text naplněn hereckým jednáním. Mladí protagonisté nedisponují hereckou technikou potřebnou k vytvoření velké dramatické postavy a proto je jejich projev nejpravdivější tehdy, když se opřou o osobnostní herectví, a na scéně jsou tak říkajíc „sami za sebe“. Těto autenticitě se ale v dnešním představení soubor přiblížil zřídkakdy. Nejhmataelnější byla v situacích, které se odehrávaly mezi mužskými postavami – za zmínku určitě stojí scéna Mercuciovy smrti. Bohužel centrální vztah Romea s Julií zůstal dnes poněkud na distanc, spíše jen předváděný než skutečně herecky naplněný.

Inscenaci sluší, když pracuje se znakem (židle namísto koní, antiperle, slunečníky, které posléze evokují deštníky na pohřbu, sebevražda se Julie za pomoci výrazných gest sluhů), je škoda, že se s ním nepracuje více a čistěji. Stejně tak je škoda, že u textu psaném v blankversu nebyla věnována větší péče výslovnosti herců, např. postava Chůvy byla za hranicí srozumitelnosti.

Za úvahu by dále stála redukce scény s lékárníkem a přesnější zpracování konce. Neškodila by ani inventura „zábavných“ prvků (Romeo-rodeo, Krkonošské pohádky, Papageno). Humor do Shakespearových inscenací patří jako dobře vymyšlený temporytmický článek, zde ale výběr a nahodilé zřídkavé umístění pár rádobykomických prvků nezapadá do inscenace homogenním způsobem.

Minimalistická scénografie, tvořená pouze několika židlemi a matrací, povětšinou postačuje k dostatečné organizaci prostoru, přestože nepřináší žádnou další estetickou funkci. Omezení se ale projevilo u balkónové scény, které by zajímavější strukturování jevištního prostoru prospělo. Funkční je i velmi jednoduchá složka kostýmní, stylizovaná do neurčité současnosti - snad pouze s drobnou výhradou vůči kostýmu Capuleta, jehož sedlácká vestička nekoresponduje s vysokým postavením, které je součástí charakteristiky postavy.

I přes všechny uvedené výhrady je ale na závěr potřeba říct, že jsme viděli poctivou snahu a dá se říct i inteligentní a smysluplnou cestu, jak se prostřednictvím sympatické party středoškoláků potkat se Shakespearem.

Kateřina Baranovská

Líbilo se mi to. Líbilo se mi, že takhle vážné téma bylo vtipně pojaté. Příjemné představení.

Magda z Břeclavi

Takhle, mně se líbil Mercuzio. A názor zní: radši ne.

Eva z Prahy

Líbilo se mi některé scénické pojetí, občas bylo perfektně vymyšlený. Jinak to podle mého názoru mohlo být o půl hodiny kratší.

Tymián Motyka z Karlových Varů

Líbilo se mi tohle zpracování Romea a Julie, na prázdné scéně a téměř bez rekvizit. Trošku mi vadila některá hudba, třeba ta znělka z Krkonošských pohádek. Podle mě se k tématu nehodila, to mi trošičku vadilo. Jinak to bylo moc pěkný.

Klára ze Znojma

Mně to přišlo milý.

Červ z Kladna

Čekal jsem trochu invenčnější výklad Romea a Julie. Bylo to kvalitně udělané představení, soubor jsem viděl už s Maryšou, která se mi líbila moc. Tady jsem některým věcem úplně nerozuměl. Jinak se mi to velmi líbilo, myslím, že na to, jak mladí lidé to jsou, udělali představení velmi kvalitně.

Petr z Mladé Boleslavi

Thornton Wilder: Dlouhý štědrý večer

DLOUHÝ ŠTĚDRÝ VEČER BYL ÚKROK STRANOU

Rozhovor s vedoucím souboru a hercem Petrem Matouškem

Vaše současné představení přineslo dvě výrazné změny. První: nerežuruješ ty.

A hned je to lepší, vid? S Kátou jsme před třemi roky dělali herecké dílny a ona tam tento text přinesla, protože je ideální na herecká cvičení. Přečetli jsme ho, líbil se nám a přišlo nám škoda, abychom se k němu už nevrátili. Text je v některých chvílích veselý, říkali jsme si, že by to mohla být řachanda, i když řachanda asi úplně ne, ale že by to zkrátka nemusela být jenom depka. Navíc v době, kdy jsme se pro text rozhodli a Káta souhlasila, že ho s námi udělá, jsme slavili patnáct let divadla. To se hodilo, chtěli jsme si při té příležitosti zkusit něco nového. Představení není moc pro široké masy, ne všechny to osloví, někoho nudí. Pro někoho to není šálek kávy, pro mě osobně třeba taky ne, ale na druhou stranu v něm rád hraju. Jak říkám, je jedno, jak dlouho ho budeme hrát. Pro nás byl přínosný ten proces.

Druhá změna je vážný tón. Jak jste se s ním srovnali?

Velká zásluha Káti je, že nás na jevišti

zkáznila. Všechny, včetně mě. A Radka. S ním je to občas taky složité. Na zkouškách si hru často odlehčujeme. Už se třeba několikrát stalo, že jsem svého druhého syna nevyhnal pryč, ale udělal jsem z něj generálního ředitele továrny. Jen tak, abychom si udělali legraci. Mluvím ale samozřejmě jenom o zkouškách. Navíc jsme si řekli, že bychom si opravdu chtěli jenom zahrát. Poprosili jsme tedy Kátu Fixovou o režii a Mirka Krále, aby nám udělal kostýmy. Na naše poměry je představení drahé, ale nelitujeme toho, protože jsme si zkoušení opravdu užili.

V představení často hrajete beze slov i bez rekvizit. Bylo to pro vás složité?

Jsme s tím srovnání, otázka je, co diváci, že jo. Nevím, jestli je to patrné, odehrává se tam spousta věcí, i když se u toho nemluví. Tahle hra je aktovka, my ji máme na hodinu. Situace jsou vyhrávané víc a někdy není potřeba u nich mluvit. Občas to ani nejde, buď by to byl popis, nebo by to bylo nevhodné. Celé to byla velká škola. Jsme Kátě hrozně vděční, že do toho s námi šla. Děkujeme jí neustále. Máme

z toho radost, ale samozřejmě děláme i jiné věci. Tohle byl úkrok stranou, který si třeba zopakujeme za pár let. Uvidíme. Zas tak moc neplánujeme.

Co je podle tebe největším úskalím inscenace?

Přesnost. Stoprocentně přesnost. A umírněnost. Nestrhávat pozornost sám na sebe, hrát pro výsledný celek. Když všichni jen tak sedí u stolu, každý pohyb něco znamená. Nechci říct, že jsme jako cvičené opice, určitou svobodu v prožitku a ztvárnění na scéně máme. Snad nejde ani o text, ten by samozřejmě také měl být přesný, největším úskalím je to, co se vymyslelo režijně. Mirek s Kátou vymysleli to zpětné přinášení šatů – to samozřejmě není výmluva, my jsme to přijali, je to náš problém – a tam víme, že se to brzdí, že to zdržuje. Řešením by bylo udělat ještě jedny náhradní šaty, ale je to o prachách. Je to hnusný, ale holt divák počká. Někdy to jde hůř, někdy líp. Je to o té přesnosti. Udržet tempo-rytmus představení.

Petra Jirásková

„ŠTĚDROVEČERNÍ ZKUŠENOST“

Divadelní inscenace hry „DLOUHÝ ŠTĚDRÝ VEČER“ Thorntona Wildera v podání DIVADÝLKA NA DLANI z Mladé Boleslavi je jasným důkazem toho, že tento text vyžaduje pro sdělení jeho obsahu konkrétní a vědomé scénování. K němu naštěstí, především díky dramaturgicko-režijnímu uchopení Kateřiny Fixové, skutečně došlo. Což by samo osobě nic neznamenovalo, pokud by taková koncepce a scénický systém nebyl důsledně a přesně naplňován herci souboru. Když už hovoříme o souboru mladoboleslavského Divadýlka, jsem naprosto přesvědčen, že nový režijní přístup souboru prospěl, neboť důsledně vyžadoval maximální přesnost a kázeň. Vytrhl tak „Divadýlko“ ze série antiiluzivních inscenací, které mnohdy vykazovaly známky neukotvenosti, formálního a částečně i tématického chaosu. Wilderem záměrně budovaný systém, který je ve výsledku poměrně skeptickým obrazem světa, který sice poukazuje na stále se rodící nový život, ale zároveň jasně anoncující jeho pomíjivost a všudypřítomnou číhající smrt, se zrcadlí na půdorysu plynoucího času konkrétní rodiny.

Sociální a rodinné vazby otupuje plynoucí čas, který fatálně a neúprosně odměřuje všem postavám délku jejich fyzického bytí se všemi starostmi i radostmi tohoto světa. Autorem metaforicky zvolená „poslední“ štědrovečerní večeře, předepsaná scénografie i posloupnost umírání postav či jejich opouštění rodného hnízda (domu), způsobuje až příliš metronomický temporytmus inscenace, který posiluje její formální stránku. Obsahově by stálo za to se více zabývat konkrétními rodinnými vztahy, atmosférami jednotlivých situací, které by pomohly „polidštit“ tento velmi přesně pojmenovaný princip fungování této rodiny, ale i fungování tohoto světa. Používání „rodinného“ a vánočního sentimentu autorem, které má za cíl v závěru poukázat naopak na velký resentment a jistou marnost a zbytečnost koloběhu života by uneslo od inscenátorů více „živých“ situací, které by fungovaly v kontrastu s tématem smrti.

Scénograficky, ale především i kostýmově efektně uchopená výtvarná složka inscenace funguje znamenitě. Vystává zde pouze otázka oněch „pozůstalých“ dámských šatů či pánských obleků, která na horizontu postupně vytvářejí pomyslnou galerii předků, ke kterým se však žijící postavy příběhu nikterak nevztahují. Také výraznější oddělení mužského a ženského světa a jejich rozdílného vnímání tradic, smrti či věcí přízemně pozemských, by zjevně vedlo k většímu proměňování atmosféry, a tím i k erozi onoho, chvílemi ubíjejícího metronomického tempa. Nutno však poznamenat, že jde inscenaci poučenou, výrazovými prostředky dobře dramaturgicko-režijně uchopenou a herecky maximálně herecky naplněnou. A za to patří mladoboleslavským v čele s hostující Kateřinou Fixovou velký dík. To jakou cestou se soubor vydá, je čistě jeho věc. Prošel a zažil však prostřednictvím Wilderova textu zajímavou zkušeností a my jako diváci s nimi.

Jaromír Hruška

Osobně jsem z toho byl nadšený. Bylo to úplně něco jiného, než na co jsem na divadle zvyklý. Vůbec nevím, jak se tenhle žánr jmenuje, ale hrozně se mi to líbilo.

Luboš, Praha

Zpočátku jsem byl z představení rozpačitý, začínalo to velmi pomalu. Pak už to bylo v pohodě, jen jsem před závěrem očekával konec již dvakrát.

Vladislav, Rakovník

Líbilo se mi to opravdu hodně. Je to symbolické, skromné, čisté. Hra sama o sobě je moc dobře napsaná, hrozně dobře odvedená a přemýšlejí. Některé děje se opakují neustále dokola, ale ve spirále. Vždy se přidá nějaká nová dimenze. Opravdu mě to velice bavilo.

Jan, Praha

Herci už jsou dávno pryč a já tu ještě sedím a přemýšlím. Moc se mi to líbilo. Jde o hodně silné téma o tom, co by měla pro každého znamenat rodina. Bylo to úžasné.

Hana, Hronov

Bylo to skvělé. Je to jedno z nejzvláštějších představení, jaké jsem vůbec kdy viděl. Svým tématem a autorským přístupem. To je na tom to nejzvláštější. Na první pohled statická záležitost, která se však neustále vyvíjí. Měli to naprosto skvěle udělané. Moje hluboká úklona.

Jan, Klášterec nad Ohří

Právě jsme se o tom bavili. Trochu se nám nelíbilo, že se zápletka dlouho rozjížděla. Trvalo, než si člověk zvykne na to, o co běží. Nejvýš bych však hodnotila to, jakým způsobem herci zvládli stárnutí na jevišti. To bylo opravdu pěkné. Naprostá většina herců to krásně rozehrála.

Ema, Kladno

PŘEDSTAVENÍ BYLO DĚLANÉ PRO JEDNU HOSPODU

Rozhovor s jednatelem Ruského kroužku při V.A.D. Kladno Janem Zdeňkovičem Červeným

Proč jste se rozhodli dělat Charmse, který je podle většinového názoru na divadlo nepřenositelný?

Možná to byla právě ta výzva. Zajímavý úkol. S postupem času se ve V.A.D. vyprofilovala alternativní sekce a já pro ni hledal výrazné věci, které by pro ni byly vhodné. Nejprve mě napadla Jelizaveta Bam, a říkal jsem si, že už je tak provařená, že by ji bylo zajímavé dělat minimalisticky okolo stolu. Aby hra spadala do správného hospodského režimu naší alternativní sekce. A nakonec mi z toho všeho vyšlo, že vlastně stačí jenom kus.

A k tomu kusu přibyla další látka o Charmsovi?

Hodně jsme si o něm četli, až vznikla myšlenka obohatit představení o další věci. Dostala se mi také do rukou kniha vzpomínek jeho ženy, která mě úplně dostala. Opravdu je velmi sugestivní. Jsou to určité malé dějiny, ve kterých si člověk může představit atmosféru doby a místa. Nakonec nám přišlo zajímavější hrát o prostředí, ve kterém nonsens vzniká, než nonsens pořád dokola omílat.

Je to jeden z důvodů, proč se hraje představení i mezi diváky na stolech?

Hlavním důvodem je skutečnost, že zmíněná sekce se snaží obejít bez budovy divadla. Přípravné schůzky probíhají v hospodě, hodně čteme a z toho vznikl i hrací prostor. Představení bylo dělané konkrétně pro jednu kladenskou hospodu, která má přesně takové malé podíičko, jaké se nám hodilo. Zjistili jsme, že je to to, co potřebujeme, aby byl herec viděn.

Jak ses konkrétně ty potkal s Charmsem? Dnes jej už prakticky nikdo nečte.

Četl jsem jej v patnácti jako asi devadesát procent lidí, kteří jej četli. A pak jsem si na něj vzpomněl i s divadlem. Bral jsem to jako určitou výzvu. Je pravda, že dnes jej nečte skoro nikdo. Možná, že nonsens tohoto typu dostávají lidé jinými kanály. Třeba přes you tubové filmy nebo moderní ulítlé seriály. Možná je to i tím, že tenkrát byla jiná doba a jiná atmosféra. Z podhoubí vždycky něco vybublá. Důvody jsou spletité pavučiny a určitě neexistuje pouze jeden.

Přijde mi, že V.A.D. začíná být určitým způsobem výukovým divadlem. Naučil jsem se od vás historii Kladna a nedávno jste mě donutili jít si do knihovny opět vypůjčit Charmse.

Ty dvě hry, o kterých mluvíš, byly proloženy Písečkem, který tolik nepoučuje. Přiznávám, že mě podobný typ divadla něčím baví. Příští hra ovšem určitě taková nebude.

Máte něco v plánu?

Nebudu to prozrazovat.

Honza Švácha

VELIKONOCE À L'ABSURDE

Kladenské divadlo V.A.D. si pro potřeby své inscenace Charmsových pašijí "založilo" svůj Ruský kroužek a jména jeho herců nabrala ruský styl. Stejná fiktivní zábavná praxe jako obvykle, ostatně v lecčems trochu podobná mystifikačnímu přístupu René Levínského (autora Fyzika a jeptišky).

Daniil J. Charms je autorem v amatérském prostředí oblíbený. Kladenští si toho jsou natolik vědomi, že v doprovodných materiálech ke své inscenaci píší, že se "tento kultovní autor čte většinou v patnácti a je populární zejména ve studentském divadle". Potud tedy žádná překvapení.

Charmsovy pašije nabízejí, zdá se již samotným svým názvem, něco navíc: a skutečně máme co do činění s příběhem o životě, skutcích, utrpení a umučení ruského spisovatele, kterého k osudově tragickému konci dohnalo jeho dílo. A to vše s trochou působivého (pašijového) Bacha.

A nebo totéž viděno jinýma očima: v prostoru improvizované kavárny, s herci pohybujícími se mezi diváky, usazení (někteří) u stolků s à la ruskými potravinami, sledujeme životopisné pásmo o charismatickém, bohémském autorovi, který se svými názory a dílem znelíbil sovětskému režimu do té míry, že ho zničil na životě podobnými prostředky, s jakými se potýkají postavy jeho textů.

Z vnějšího pohledu třeba ale i takto: promyšlená struktura scénáře kombinujícího Charmsovy texty s dokumentárními informacemi o jeho životě z pohledu jeho ženy, soustředěné a vědomé herecké jednání celého souboru v nedlouhé inscenaci či nápadité a tematicky dobře zakomponované animované projekce s uhrančivýma očima Charmsova portrétu nebo svádivým panem Průnikem.

A výsledek? Možná jenom jeden další kousek do série amatérských Charmsů, kteří rok co rok zaplavují jeviště českých divadel. Možná poutavá zpráva o jednom tragickém osudu zničeném systémem, který nám není tak úplně neznámý. Možná pokus o jevištní paralelu příběhu o utrpení, v němž se mísí posvátné se světským. A nebo zkrátka a dobře inscenace, která nemusí být pro každého, ale mnozí si k ní cestu najdou.

S jistotou však jevištní dílko, jehož autoři mají jasno v tom, kam jím míří, a umějí velmi zručně pracovat se zvolenými inscenačními prostředky, což není v žádném případě málo. Ačkoli přiznávám, že si možná spíše raději půjdu pár Charmsových textů přečíst jen tak před spaním...

Petr Christov

První půlku jsem se nechytala, myslím, že hlavně kvůli tomu, že inscenace vyžaduje aspoň elementární znalost Charmse. V druhé půlce už jsem myslím něco chytlá.

Zdeňka, Klášterec nad Ohří

Moc mě to neoslovalo. Viděl jsem tu už lepší hry, které se mi líbily víc. Ale myslím, že lidem se to docela líbilo.

Jaroslav, Volyně

Mně se to moc líbilo, protože inscenace má blízko k alternativnímu divadlu, a to se na amatérské scéně zas tak moc často nevidí.

Tomáš, Praha

Velmi pěkný charmsovský standard.

Luděk, Praha

Mám z toho teď trochu depresi.

Markéta, Volyně

Mně se to líbilo, ale odjakživa říkám, že je to složité představení, které možná ocení diváci tady, ale většinový divák je podle mého názoru po pěti minutách ztracen a neví, která bije.

Tymián, Příměždice

DS Tyl Rakovník / režie: Alena Mutinská

P. Šabach, I. Hlas, P. Jarchovský, J. Hřebejk, M. Hanuš: Šakalí léta

ROCK'N'ROLL NENÍ VYČPĚLÝ

Rozhovor s režisérkou Alenou Mutinskou

Kdyby se soutěžilo v počtu lidí, kteří v inscenaci hrají, určitě byste tady ve Volyni vyhráli. Kolik vás na jevišti vlastně je?

Myslím, že v jeden okamžik je to 48 lidí. A celkem nás v představení hraje asi tak 58.

To je opravdu úctyhodná masa lidí. Jak se dá takový počet lidí podílejších se na jedné inscenaci vůbec zvládnout?

Naštěstí jsme zkoušeli na etapy. Nejdřív jsme asi rok dělali textové zkoušky u stolu. Bylo potřeba lidem vysvětlit, co, kdy a proč vlastně říkají. Textový základ je pro mě hodně důležitý. Pak se dělala muzika, pak taneční čísla a nakonec se to všechno spojilo dohromady. Ve výsledku jsme Šakalí léta zkoušeli asi tak tři roky – samozřejmě s přestávkami, kdy se třeba asi třičtvrtě roku nezkoušelo. Celkový čas, který jsme s hrou strávili, nevím, ještě jsem se nedopočetala.

Jak vlastně mezi mladými dnes rezonuje rock'n'roll? Není to pro ně neznámá muzika z pravěku? Znali vůbec tehle žánr?

Neměli jsme s tím žádný problém, ty písničky jsou prostě nadčasové. Když

jsem připravovala choreografie, měla jsem je v mp3 přehrávači a poslouchala jsem je neustále dokola a dokola.

Ty melodie člověka dostanou a jsou nadčasové, podobně jako třeba Shakespeare. Rock'n'roll není vyčpělý a nikdy ani nebude. Písničky Ivana Hlase jsou navíc moc hezky udělané a moc se mi líbí – a myslím, že našim mladým taky. Musela jsem jim ale vysvětlit některé reálie z doby, kdy se Šakalí léta odehrávají. Třeba když je tam zmínka o nedostatku toaletního papíru nebo že nebyly banány, nevěděly děti, o čem je řeč, protože v té době nežily. Budeme teď hodně hrát pro školy a možná by bylo dobré k představení nabídnout nějaké delší vysvětlení, protože děti tu tehdejší realitu opravdu neznají. Asi k tomu něco delšího napíšu.

Předloha a i váš muzikál je postavený především na vtipných situacích a zábavě. Ta doba ale až tak vtipná nebyla. Nestálo by za to podpořit vážnější témata, která v něm jsou?

Zastávám názor, že v tom není dobré tlačit na pilu. A myslím, že ty vážné momenty vyplynou samy o sobě.

Jak jste si Šakalí léta vlastně vybrali? Slyšel jsem, že ti text doporučil

Honza Šotkovský.

Je to tak a všude a všem to říkám a děkuju mu. Honza ví, že máme v souboru hodně mladochů, a navrhl mi, jestli s nimi nechci udělat Šakalí léta. Nejdřív jsme řekla, ježiš, to ne. Tak mi nabídl, že mi pošle text, a když mi ho poslal, úžasně jsem se nad ním bavila a líbil se mi. Něco jsem vyškrtala, vypadly asi dvě nebo tři písničky, ale některé melodie jsem zase použila jako podkres pod textem.

David Slížek

RECENZE

OU JÉ, RAKENROL!

„Divák chce vidět muzikálovou činku každý večer nad vaší hlavou, ale nechce vidět, jak se u toho potíte“, zní bonmot jednoho mého kolegy. Nuže, soubor Tyl Rakovník zvedá ve své inscenaci Šakalích let činku suverénně a s přehledem. Nemalé úsilí, které stojí uvedení tohoto rozměrného muzikálového kolosu do pohybu, není skoro vidět, celá složitá mašinérie přestaveb, mezihér, písní, scének, gagů a choreografií působí nenuceně a samozřejmě. Kvalitní výkony taneční i pěvecké (i když je trochu nepřípadné, že nad rokenrolovými vypalovačkami vévodí skvostný zpěv Aleny Bradáčové v roli barové zpěvačky Milady), výtečná živá kapela, řada precizních hereckých krací (Prokop, jeho bláznivá tetička, vrchní Kaláb, Kšanda a další), vynalézavá a funkční scénografie. Co víc si přát? Snad aby režisérka Alena Mutinská, před jejíž prací ovšem už i teď nelze než smeknout, ještě dopracovala úvodní kontrast mezi ospalým prostředím, v němž se nic neděje a přílivem energie, který do něj vstoupí s Bejbym – a domyslela, co důsledně tento příliv energie znamená pro počínající vztah mezi číšníkem Edou a Alenou. Jinak jde ovšem už teď o inscenaci v amatérském kontextu mimořádnou – suverénně zvládnutým řemeslem i mohutným přívalem energie z jeviště, který v muzikálu teprve dává onomu suverénně zvládnutému řemeslu smysl.

Jan Šotkovský

JEDNOHUBKY

Nemám slov. Představení bylo skvělé, všichni byli dokonalí.

Vojta, Volyně

Mně se to strašně líbilo, všichni jsou velice talentovaní. Jsem úplně unešená!!

Anička, Volyně

Hodně mě překvapilo mladé obsazení a kreativita kulis. Líbilo se mi, jak dokázali táhnout celý příběh s takovou vervou, bylo to opravdu zábavné.

Klára, Krušlov

Bylo to super, byla to show. Měli to perfektně zpracované, líbily se mi taneční i hudební vystoupení. Živá kapela byla nepřekonatelná, nezpívali na playback, paráda!

Roman, Strakonice

Byla z nich cítit úžasná energie, evidentně je to opravdu bavilo. Pěvecké výkony byly taky skvělé, moc jsem si to užila.

Kateřina, Louny

Celkově se mi to líbilo, ale znám film a přišlo mi, že oproti filmu to nemělo takovou šťávu. Občas jim nebylo úplně rozumět, to je asi jediné, co mi vadilo. Jinak super zážitek!

Pavla, Louny

...dokončení ze strany 1

dostanu málokdy a moc je ani prodávat nechci. Do ceny si tedy započítávám i bolestné, za tu ztrátu, že o ně přijdu. Takže za výtěžnou činnost to ani moc nepovažuji.

Vyrábíš i keramiku a keramické sošky a prý je po nich poptávka.

To již dělám hodně dlouho. I tahle moje činnost začala jako koníček a zábava. Začalo to dávno, chodila jsem ke kamarádce Vladce Zborníkové do keramické dílny jen tak pro zábavu. Pak se keramika začala prodávat a měla jsem z toho už i trochu příjem. A dokonce mě to živilo i na vysoké škole. Na DAMU jsem totiž šla až v sedmadvaceti, tedy ve věku, kdy už člověk nedosáhne na stipendia a nemůže příliš počítat s podporou rodičů. Musela jsem se tedy uživit sama. Díky keramice jsem tedy mohla dostudovat vysokou školu. A drží mě do dneška, dílnu už mám dávno vlastní. Ale opět, je to spíš koníček, který má tu výhodu, že z něho občas něco kápne v době, kdy není zrovna práce u divadla.

Dají se tvá díla vidět na nějakých výstavách?

Občas ano, ale spíše šperky než keramika. Na konci května například budu vystavovat v Praze v Galerii Scarabeus v Praze na Letné. Bude to společně s výstavou fotografií Františka Slezáka a šperky dalších kamarádek. Na podzim, někdy v půlce října, se pak bude konat větší společná šperkařská výstava opět ve Scarabeu, tématem výstavy bude Alchymie. Přijďte, je tam také Muzeum kávy a výtečná kavárna.

Honza Švácha

PROGRAM

Neděle 11. května 2014

10.00 (NN) Rádobydivadlo Klapý /
režie: Jiří Kraus

Šalom Alejchem, Ladislav Valeš:
Všechno není košer

13.30 (NN) OLDSTARS Praha /
režie: Oskar Bábek

Václav Havel: Audience

15.00 Diskuse (Všechno není košer +
Audience)

Čtvrtek 15. května 2014

19.00 (NN) Divadlo Stodola Jiříkovic
/ režie: Ondřej Buchta

Ondřej Buchta: Nemrtvá nevěsta

21.15 (NN) Divadlo Prkno Veverská
Bítýška / režie: Vít Jakubec

Petr Kolečko: Zakázané uvolnění

23.00 Diskuse (Nemrt. nevěsta, Zakáz.
uvolnění)

Zpravodaj XXIII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2014. Redakce: Petra Jirásková, Edita Schejbalová, Kateřina Chalupníková - Horáčková, Honza Švácha, David Slížek. Vydává Volynská kultura. Náklad 100 výtisků.